

Verslag van de 248ste vergadering van The Dickens Fellowship Haarlem Branch.

In een raadselachtig Kraantje Lek verzamelden zich 29 leden. Als de president spreekt van een overweldigende opkomst kijkt hij dit maal alsof hij het meent. Secretaris, penningmeester en editor zijn prominent aanwezig maar hebben niets te zeggen en doen dat dan ook niet.

Waarop de president het woord geeft aan de dames Burden, Drost en Hesp.

Mevrouw Hesp kondigt aan dat zij acht scènes uit het werk van Dickens voor ons gaan opvoeren. Aan de overige leden de taak om op een daarvoor bestemd formulier op te schrijven uit welk boek de scène komt, wie de personages zijn en welke teksten (quotes) er bij horen. Er kunnen maximaal 41 punten behaald worden. Over dit merkwaardige getal wordt nog steeds gediscussieerd als het eerste tableau zich voor onze ogen ontvouwt.

Lepels die kommetjes leegschrapen en hongerige blikken. Dit moet wel de beroemde scène uit Oliver Twist zijn. “Please sir, I want some more”, die tekst weet iedereen wel maar wat werd er nog meer gezegd en door wie? Vertwijfeling in het Tuighuis. En zo gaat dat door. Breiende vrouwen met broedende blikken die voldaan opkijken als er iets in een mandje ploft, ja inderdaad, A Tale of Two Cities, maar wat werd er allemaal gezegd want met un, deux, trois kom je er niet.

Een poetsende laarzenknecht en ongemakkelijk kijkende heren, dat zal de ontmoeting tussen Sam Weller en Mr. Pickwick zijn, en die mevrouw die uit de tuit van de theepot drinkt is natuurlijk Mrs. Gamp.

Dan wordt het moeilijk, met een tableau dat nog lang stof tot discussie geeft. De afwijzing van Carker door Edith. Ja, kom daar maar eens op. Deze scène werd zo ongeveer door iedereen in ieder ander boek geplaatst en een enkeling meende er zelfs de verwijdering uit het Paradijs in te zien.

Maar dan komen we weer op meer vertrouwd terrein en kijken glimlachend naar de beroving van Brownlow. Behalve de heer Kabel die onderweg hier naar toe zijn tas is kwijt geraakt en daar door deze scène weer aan heinnerd wordt.

Dan wordt er een beroep gedaan op de penningmeester, die de rol van Mr. Dick speelt in een scène in huize Trotwood waarin Aunt Betsy hem vraagt wat te doen met David Copperfield. De penningmeester wordt geacht met los geld te rammelen maar verkeerd momenteel in een levensfase waarin hij uitsluitend papiergeld bij zich draagt. De hulpeloze blik die dit veroorzaakt past uitstekend bij de scène en er zijn gelukkig nog steeds voldoende andere leden die wel aan lager wal zitten, om het rammelen over te nemen.

Voor het laatste tableau gaan wij naar buiten want daar moet een brandende Miss Havisham nodig door Pip geblust worden.

Na dit aangrijpende moment bedankt de president de drie dames waarna wij aan tafel gaan zitten om in spanning op de uitslag te wachten. Dan ziet de president opeens drie nieuwe leden. Die waren er al de hele middag, maar zo’n man kan natuurlijk niet alles volgen.

En dus worden er vragen gesteld want tradities zijn alleen mooi als je ze ook aanhoudt.

Aan mevrouw De Zaaijer-Eldridge worden er vragen gesteld uit The Chimes en The Haunted Man. De antwoorden zijn niet duidelijk maar om haar heen klinkt gepast gejuich, maar dat kan ook veroorzaakt zijn door de bediening die op dat moment met glazen drank binnen komt. Maar de president is tevreden en richt zijn blik op mevrouw Flim en de heer Kok. Zij zijn samen gekomen en delen de vraag over Dr. Marigold, maar dat hadden ze dan ook gelezen.

Voor een tweede vraag bedanken ze echter beleefd.

Maar dan komt de jury terug en wordt de uitslag bekend gemaakt. Mevrouw Hesp wijst ons er op dat over de uitslag geen discussie mogelijk is, laat staan dat er over gecorrespondeerd mag worden. Dit zou zo met de secretaris zijn afgesproken.

Zij stelt dat het geheel in de breedte uitermate leerzaam was. Voor wie blijft onduidelijk.

De vierde prijs gaat naar de heer Ferdinandusse, de derde naar mevrouw Willemsen, de tweede naar de heer De Landsheer en de eerste naar de heer De Groot. Een deel van de leden die buiten de prijzen zijn gevallen accepteert dit niet en wordt opstandig en begint te morren maar net op dat moment wordt de soep geserveerd en kalmeren de gemoederen.

De prijswinnaars gaan er met boekenleggers en boekjes vandoor.

Ondertussen cirkelen er foto's rond van een verkleedpartij uit de eerste jaren van de Haarlem Branch. Deze zijn volgens de heer Van Steijnen afkomstig van De Telegraaf. Hij vertelt ook dat in vroeger dagen de manlijke leden van de Haarlem Branch vrouwelijke modellen mee brachten naar de bijeenkomsten. Na deze mededeling ziet men hier en daar een dromerige blik en klinkt zwakjes een roep naar oude tijden.

Maar Van Steijnen heeft meer te melden. Wie, zo vraagt hij was de laatste kunstenaar die een portret van Dickens maakte. Er wordt Ari Scheffer geroepen maar Van Steijnen komt met Pieter Wetselaar. Hij deelt links en rechts afdrucken uit, want het kan niet op vandaag.

Dan staat de penningmeester op. Over Wetselaar wil hij het niet hebben, wel over de modellen. Hij meent een verhaal gehoord te hebben dat vrouwelijke leden van de Haarlem Branch om die reden opstapten en zich verbittert aansloten bij het Shakespeare genootschap, dat zich wel afwijzend opstelde als het ging om het meenemen van modellen.

Waarop de heer De Landtsheer zich een opmerking over hoepelrokken veroorloofd en de heer Klok aangeeft dat Dordrecht al enige tijd zucht onder een teveel aan cultuur.

Vervolgens verheft de heer Ferdinandusse zich. Hij is verguld met zijn vierde prijs en dankt zijn vrouw, zijn ouders en zijn kinderen en een aantal vage kennissen dat zij dit allemaal voor hem mogelijk gemaakt hebben. Dan gaat hij nog kort in op de geschiedenis van de tableau vivant. Deze werden voor het eerst gebruikt door de kerk om de mensen iets uit te leggen.

Toen de kerken steeds voller raakten namen ook andere organisaties dit systeem over.

Waarop mevrouw De Zaaier meldt dat zij huiveringwekkend nieuws heeft. Haar heeft een brief bereikt, helemaal uit Londen met krantenknipsels waaruit blijkt dat de fundamenten van het Dickens Museum, gelegen aan 48 Doughty Street, aangetast dreigen te worden door gerommel in de kelders van het aanliggende pand, nummer 47. Zo bericht ons tenminste The Times op 20 mei. Dit gerommel wordt veroorzaakt door ene Yitan He, afkomstig uit het verre China. Het is niet bekend of hij en zijn trawanten via de voordeur binnen gekomen zijn en vandaar naar de kelders zijn afgedaald, of dat zij hun graafwerkzaamheden in China zijn begonnen. In het laatste geval blijkt dat wonderlijke verhaal dan toch waar te zijn.

Er barst verontwaardiging los en een aantal van ons neemt een houding aan die men doorgaans bij pugilisten aantreft. Nadat de bloeddorst wat gezakt is wordt besloten tot het aanspreken van iedere Chinees die men tegenkomt over deze kwestie.

Dan vraagt de heer Van Kessel het woord. Hij mist op onze bijeenkomsten al jaren een Blotton. Iemand als op de eerste vergadering van de Pickwick Club, die altijd tegen is, zich tegen van alles verzet, knorrig commentaar geeft en te pas en te onpas de Chinese methaphysics van stal haalt.

Waarop de president de bijeenkomst besluit met de opmerking dat het een bijzondere bijeenkomst was en dat hij nog minder van Dickens blijkt te weten dan hij al dacht. Tevens geeft hij ons een laatste update rondom de zoekgeraakte tas van de heer Kabel, die zou gevonden zijn.

Dickens opera

Omdat het bestuur dit toch een bijzonder aardig initiatief vindt, nogmaals aandacht voor het heruitbrengen van de Pickwick Opera uit 1889 van Burnand and Solomon. David Chandler schreef in 2013 en 2014 artikelen over dit onderwerp in The Dickensian. Uw kunt mede sponsoren en uw naam er aan verbinden middels de website www.retrospectopera.org.uk

Vertaling

De Christmas Carol is al ontelbare malen vertaald, maar tot nu toe nog niet in het Twents dialect. Tot Prof. dr. Anne van der Meiden het boek in handen kreeg. Nu dan ook vertaald verkrijgbaar bij uitgeverij AFDH en voorzien van fraaie platen. De uitgeverij prijst het als volgt aan:

“Iej zölt schik hebben an dit Mirreweentervertealsel van alle tieden en ok an 't mooie plat. Leas 't de leu mer 's veur dee oe noa an 't herte ligt, a'j bie 'n kesboom zit...”

Uw secretaris beheerst het Twents niet maar meent toch uit bovenstaande tekst te kunnen opmaken dat er in het fraaie plaatsje Mirreween een hert onder de Kerstboom ligt.

En dat geeft altijd een warm gevoel.

London Calling

In de laatste Dickensian (Spring 2016) het nieuws dat de tussen 2002 en 2013 opgedoken brieven van Dickens nu op de website van de Fellowship staan. www.dickensfellowship.org Kijk onder Dickens Letters Supplements.

In hetzelfde nummer ook een bijdrage van de antiquarische boekverkoper Jeremy Parrott die de complete serie van All the Year Round op de kop tikte en tot zijn aangename verrassing zag dat bij elk artikel met potlood in de kantlijn de naam van de auteur stond geschreven. Parrott was ook op de conferentie in Aberdeen en meldde ons dat dit niet door Dickens was gedaan maar door twee van zijn bureau medewerkers. Maar niettemin, een grote ontdekking. Maar ook een uitgebreide bijdrage over Dickens en de posterijen, want sinds die gerenoveerde brievenbus weer operationeel is, is er geen houden meer aan en wordt ons over dit onderwerp geen detail bespaard.

Aberdeen Conference

Op woensdag 20 juli vertrokken vijf leden vanaf een zinderend Schiphol om een ruim uur later in de plenzende regen in Aberdeen te landen. De volgende vijf dagen viel het echter mee, zeker voor Schotse begrippen. Goede lezingen, matige accommodatie, aardige uitstapjes, de gebruikelijke vertragende factor in de vorm van een oude dame, enthousiaste medewerkers, Starbucks ontbijt, fraaie officiële gelegenheden en veel drank. En omdat het aantal Brother Tadger's het aantal Reverend Stiggins's flink overtrof was het voor de laatsten flink aanpoten het allemaal weg te krijgen.

Het hele verslag van de conferentie zal in The Dutch Dickensian verschijnen, net als een artikel van de hand van Paul Schlicke over "Dickens in Aberdeen – Then and Now".